

Streken die naar de granaatappel zijn genoemd zijn het Spaanse Granada en het Caraïbische eiland Grenada. De vrucht staat dan ook in het stadswapen van Granada, maar de vrucht op de vlag van Grenada is een nootmuskaat en geen granaatappel. Ook de handgranaat is naar

de granaatappel genoemd, vooral vanwege de vorm, maar ook omdat de zaden om je heen schieten als de vrucht op de grond valt.

Hassan maakt zich klaar voor het gebed. Na het middageten is er een siësta van ongeveer anderhalf uur. De kok, ezeldrijvers en dergelijke maken van deze tijd gebruik om te bidden.

Het gehele jaar door stroomt er water door de Rozenvallei waardoor dit een vruchtbaar gebied is.

Een zeldzaam bloeiende roos. Deze tijd van het jaar is er immers geen bloem meer.

In het voorjaar plukken de bewoners de bloemblaadjes waarna deze in zakken worden opgeslagen.

Na de wandeling is er tijd voor thee en koekjes.

Donderdag 16 november 2023

- Van : Boutaghrar (1600 m)
- Tot : Taberkhach't (1787 m)
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 6 uur

Vandaag mogen we een ganse dag onze waterschoenen aanhouden want we dienen overwegend door het water te wandelen.

Heel af en toe kunnen we ook eens gebruik maken van een brug al is het soms makkelijker om naast de brug in het water te stappen.

De huisgors is een lid van de gorzenfamilie. De huisgors meet 13,5 centimeter van het puntje van de snavel tot het uiteinde van de staart. De vogel lijkt sterk op de gestreepte gors. De

huisgors is van boven minder gestreept en de zwart-witte tekening op de kop is minder sterk contrasterend. De zang doet denken aan dat van onze vink, de roep is een nasaal *tswie*. De soort houdt er dezelfde levenswijze op na als onze huismus, en leeft in de omgeving van de mens.

Vooral in Marokko is de soort verbazend tam: zij wordt als heilig beschouwd en vliegt ongehinderd de huizen in en uit op zoek naar voedsel. De soort broedt in holtes van gebouwen. De grootte van het legsel varieert van 2 tot 4 eieren. Ze worden in 12-14 dagen uitgebreed. De soort broedt in Noord-Afrika in een band van Marokko in het westen tot Tsjaad in het oosten en zuidelijk tot in Mali in onderling geïsoleerde populaties. De soort

komt niet voor in West-Europa. In Marokko breidt de soort zich noordwaarts uit en broedt al in Tanger.

Een tajine is oorspronkelijk een stoofpot van aardewerk. De gerechten die ermee gemaakt worden ontleen er tevens hun naam aan. Tajine is een van de bekendste gerechten in de

Marokkaanse keuken en kent haar oorsprong in de Berberse keuken. Een tajine bestaat uit een grote dikke aardewerken schaal, waaruit de bereide gerechten opgediend kunnen worden, en een relatief hoog kegelvormig of bolvormig deksel.

De meeste tajines zijn geglazuurd, maar zij kunnen ook ongeglazuurd zijn. Sommige tajines zijn beschilderd; deze dienen meestal ter decoratie of om het gerecht na bereiding in op te

dienen. Voordat een ongeglazuurde tajine voor de eerste keer gebruikt wordt, dient de schaal bij voorkeur 24 uur gevuld te worden met water. Hiermee kan worden voorkomen dat deze bij het eerste gebruik barst.

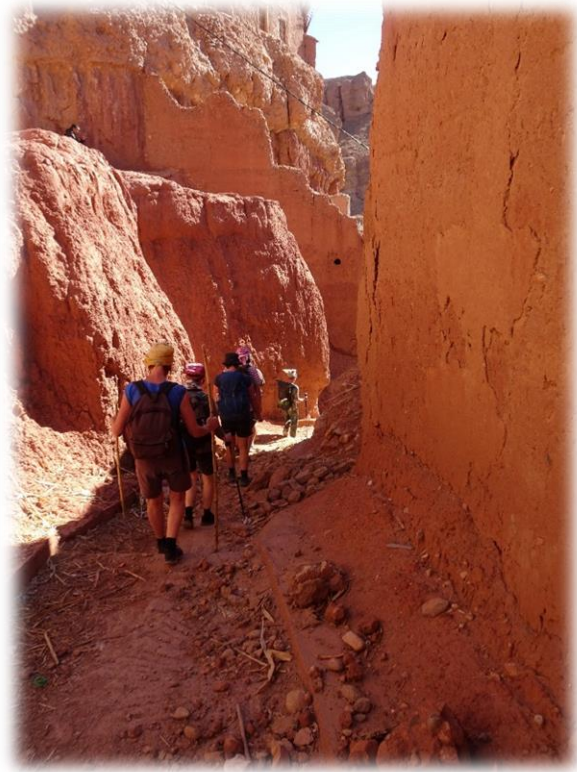

Bij een ongeglazuurde tajine moet de schaal voor elk gebruik een half uur in water geweekt worden. Bij de traditionele tajine moet er opgepast worden voor loodvergiftiging, aangezien

de glazuur van de tajine te hoge concentraties lood kan bevatten. Er zijn aardewerken tajines met loodvrij glazuur en gietijzeren versies van de tajine op de markt.

In Marokko wordt de tajine vooral gebruikt voor stoofpotten van vlees, vis of groenten, samen met diverse specerijen (zoals het traditionele kruidenmengsel ras el hanout), uien,

peulvruchten en/of aardappelen. Traditionele gerechten zijn lamsvlees met dadels of andere zoete vruchten, kip met olijven en ingemaakte citroen, en gehaktballetjes met tomaat. In bepaalde varianten van gerechten worden in de laatste fase van het kookproces kaas of geklopte eieren toegevoegd.

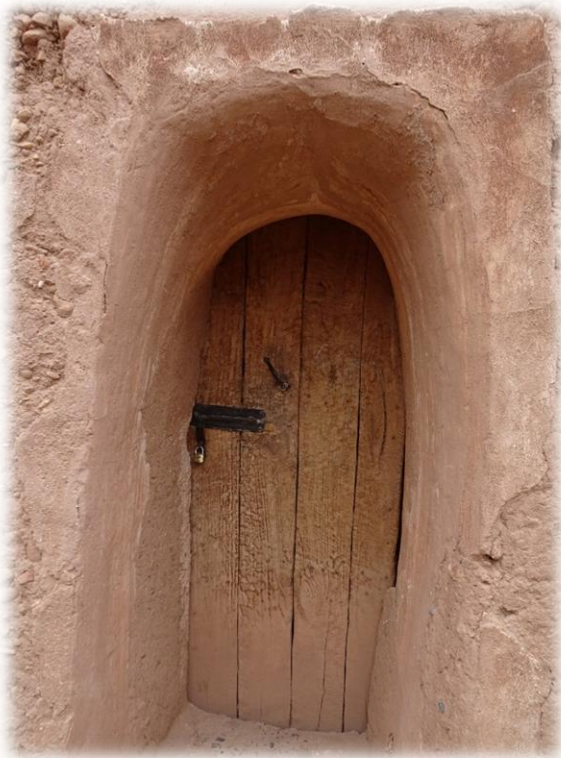
Terwijl men de was doet, worden ook de kinderen in de rivier gewassen.

De dromedaris wordt ook wel een, een bultige kameel genoemd wordt in Marokko als lastdier gebruikt. De dromedaris is ongeveer drie meter lang en 190 tot 230 centimeter hoog (met de

bult als hoogste punt). Het dier weegt tussen de 450 en 1200 kilogram. De dromedaris heeft één bult, een lange, gebogen hals en lange poten, die eindigen in twee tenen. Op de ellebogen, de knie- en zoolgewrichten en op het voorhoofd zitten eeltplekken, die zeven millimeter dik zijn en bestaan uit een flexibel, verhoornd vlies.

De dromedaris voedt zich met gras en andere planten, ook de taaie, doornige, zoute en uitgedroogde planten die de meeste andere dieren laten staan. Door de gespleten bovenlip is hij in staat zelfs doorntakken en cactussen te eten. Bij een hoge voedselvoorraad eet hij twee

tot drie kilogram voedsel per uur. De tanden van een dromedaris groeien hun hele leven door. Om ze af te slijten knabbelt hij aan hard materiaal als botten en stukken hout. De dromedaris kan voor langere tijd zonder water. Als hij kan drinken, drinkt hij grote hoeveelheden: meer dan honderd liter water in tien minuten komt voor.

De eeltkussens onder de voeten beschermen hem tegen het warme zand. De neusgaten en oren zijn bedekt met lange haren, die het zand tegenhouden. Om diezelfde reden heeft het dier lange wimpers en kan het dier zijn neusgaten sluiten.

De soort werd met succes in 1405 op de Canarische Eilanden ingevoerd, waar het dier nog steeds voorkomt.

Vrijdag 17 november 2023

De wandeldagen zitten er op. Vandaag keren we terug met het busje naar Marrakesh.

Het was de bedoeling dat we de kashba van Taourirt zouden bezoeken onderweg, maar de kashba was gesloten door de recente aardbevingen waardoor de kashba onstabiel zou zijn.

Zaterdag 18 november 2023

Daar we een late vlucht hebben kunnen we Marrakesh verkennen. Wij hebben daarvoor een gids ingehuurd.

In het hart van de medina bezoeken we de Ali Ben Youssef Madrasa. Dat is een oude Koranschool, gebouwd in de 14e eeuw en is een uniek voorbeeld van islamitische

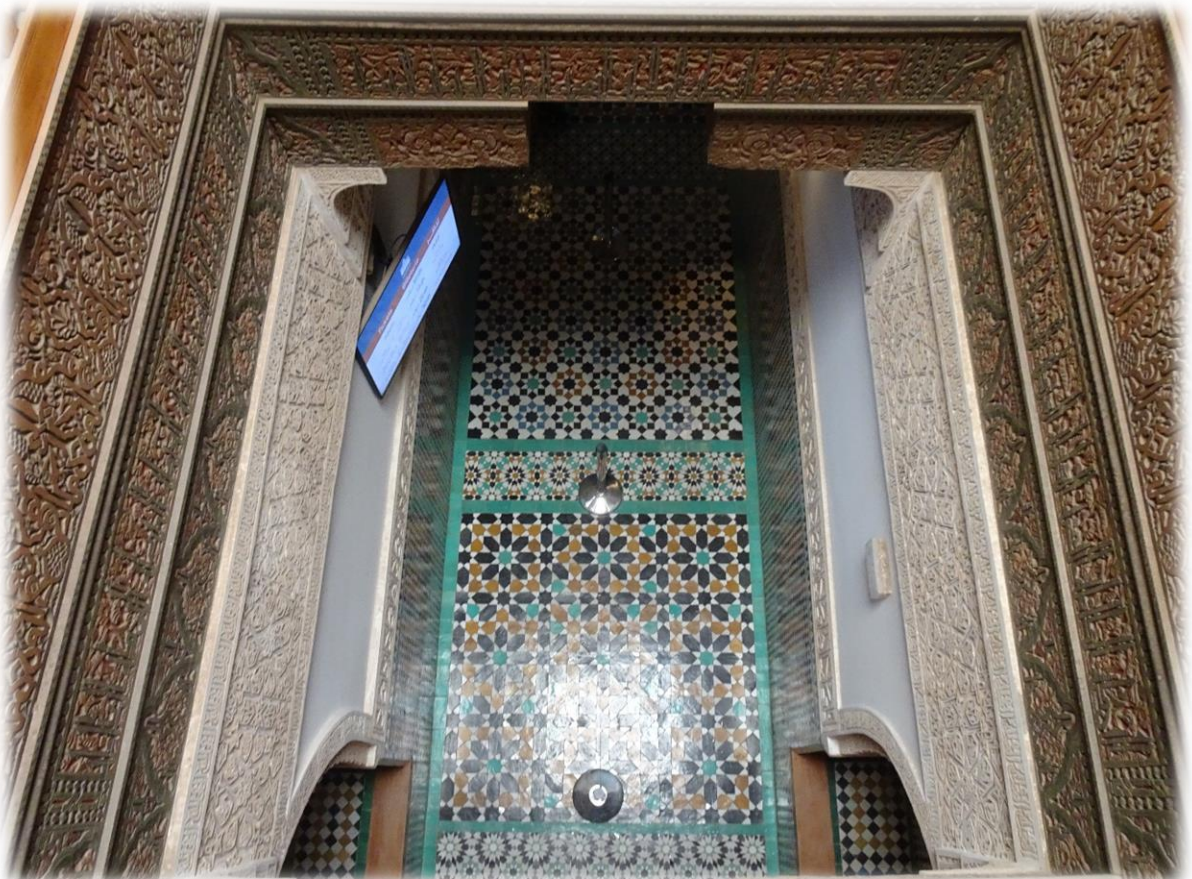
architectuur. Het bood op zijn hoogtepunt onderdak aan wel 900 studenten en het was één van de grootste theologische scholen in Noord-Afrika. Het werd in de jaren zestig gesloten, maar werd in 1982 opnieuw geopend voor het publiek.

Hoewel het gebouw er van buiten bescheiden uitziet, zal de binnenkant je verbazen met zijn ingewikkelde schoonheid. De studenten waren gehuisvest in 130 cellen die gelegen zijn rond

een binnenplaats die rijkelijk versierd is met cederhout, marmer, tegelwerk en gipsen ornamenten. De school ontwikkelde zich tot een van de belangrijkste Koranscholen in de islamitische wereld en behoorde tot de grootste in Afrika.

Nadien brengen we nog een bezoek aan de soeks waar we onze laatste centen uitgeven. Uiteraard hebben we niets gekocht zonder eerst af te bieden. Johan heeft in Marokko (niet in Marrakesh een tajine gekocht voor slechts 3 euro.

Niet alleen de winkeltjes zijn kleurrijk maar ook sommige mensen zijn het zien waard.

Op de luchthaven hebben we enkele tafels in beslag genomen en zijn we beginnen te kaarten. Het was een Chinees spel waarbij Anja steevast de meeste punten behaalde.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen. Bedankt dat jullie erbij waren

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden